

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 6Csp/18/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8321200495
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kurucová
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2021:8321200495.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Humenné sudkyňou JUDr. Janou Kurucovou v spore žalobkyne: Y. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom M., X. XXXX/XX, zast. JUDr. Igor Šafranko, advokát, Sov. hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, práv. zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 600,- eur s prísl., takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý uhradiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 200 eur v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

P r i z n á v a žalobkyni vo vzťahu k žalovanému právo na náhradu trov konania vo výške 100 % z priznanej sumy s tým, že o výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa podala dňa 09.02.2021 na tunajší súd žalobu proti žalovanému, ktorou žiadala zaviazať žalovaného na zaplatenie sumy 600,- eur ako primeraného finančného zadostučinenia a na náhradu trov konania.

2. Podanie žaloby odôvodnila tým, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 15Csp/155/2018 o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná v uplatňovanom nároku na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, a to na základe rozsudku Okresného súdu Humenné, sp. zn. 15Csp/155/2018 z 10.09.2019, ktorý sa stal v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/124/2019 zo dňa 29.09.2020 právoplatným 16.10.2020. Ako spotrebiteľka si uplatňuje primerané finančné zadostučinenie za porušenie jej spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného primeraného finančného zadostučinenia proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol na súde úspešný. Primerané finančné zadostučinenie preto požaduje vo výške 600,- eur, pričom jej nárok zohľadňuje skutočnosť, že žalovaný v zmluve používal neprijateľnú zmluvnú podmienku.

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril v podaní zo dňa 15.03.2021 tak, namieta premlčanie žalobou uplatneného nároku, pretože tvrdený nárok si žalobca mohol uplatniť kedykoľvek od uzavretia úverovej zmluvy. Žiadne súdne konanie ako predpoklad pre uplatňovanie nároku na finančné zadostučinenie nemuselo prebehnúť, pretože záver takého konania je vždy len predbežnou otázkou vo vzťahu

k uplatňovaniu primeraného zadosťučinenia. Nakoľko úverová zmluva bola uzavretá v roku 2015, premičacia doba uplynul v roku 2018. Žalovaný popiera uplatňovaný nárok čo do výšky i jeho základu. Posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Spotrebiteľ má povinnosť kvantifikovať konkrétne okolnosti, pre ktorú žiada nemajetkovú satisfakciu. Z podanej žaloby nevyplývajú žiadne skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia ako spôsobu zavŕšenia ochrany spotrebiteľa. Jeho vznik nie je automatický; naopak, vznik tohto nároku treba chápať ako prostriedok završujúci ochranu spotrebiteľa za situácie, kedy to okolnosti vyžadujú. Z podanej žaloby nevyplýva ani označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené, a vo vzťahu ku ktorému (porušeniu) sa finančné zadosťučinenie uplatňuje. Nie je preto splnená podmienka pre uplatňovanie postupu podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Žalovaný namieta aj výšku požadovaného zadosťučinenia, pretože žalobca neuviedol nič, čím by preukázal vecnú a skutkovú spojitosť medzi primeraným zadosťučinením, požadovanou výškou a konaním sp. zn. 15Csp/155/2018. Navrhol podanú žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť a zaviazat žalobcu na náhradu trov právneho zastúpenia.

4. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi, rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 15Csp/155/2018-144 zo dňa 10.09.2019, vyjadrením žalovaného k žalobe, vyjadrením žalobkyne k vyjadreniu žalovaného, vylúchom zástupcu žalobkyne, a zistil nasledovný skutkový stav:

5. Z rozsudku tunajšieho súdu zo dňa 10.09.2019 č.k. 15Csp/155/2018-144 súd zistil, že žalobkyňa podala proti žalovanému dňa 31.10.2018 žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky v Zmluve o revolvingovom úvere č. 8500105096 zo dňa 27.02.2015. Uvedeným rozsudkom súd vyhovel žalobe pokiaľ ide o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky - poplatku za poskytnutie úveru vo výške 150,- eur a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. Rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 16.10.2020 po tom, čo bol v odvolacom konaní potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/124/2019 zo dňa 29.09.2020.

6. Žalovaný žalobu považuje za nedôvodnú a žiadal ju zamietnuť z dôvodu, že uplatnený nárok je premičaný, popieral uplatnený nárok čo do výšky i jeho základu a pre jeho uplatnenie nie je splnená podmienka pre uplatnenie postupu podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.

K vyjadreniu žalovaného sa žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrila tak, že tvrdenie žalovaného o premičaní jej nároku na uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia je nesprávne. Nárok na jeho uplatnenie jej nevznikol v roku 2018, pretože rozsudky súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, ktoré sú hmotnoprávnou podmienkou nároku, nadobudli právoplatnosť až 16.10.2020. Zákon má ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neobsahuje žiadne kritériá na vymedzenie toho, čo predstavuje PFZ. Vznik nároku na PFZ vzniká úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti, čo sa v tomto prípade aj stalo, a to je jediná okolnosť, ktorú zákonodarca považuje za potrebnú na vznik nároku na PFZ. Žiadne ďalšie okolnosti zákonodarca nepožaduje. Pri výklade § 3 ods. 5 zákona, v znení účinnom do 09.06.2013 treba zdôrazniť, že zákonodarca formuloval uvedené ustanovenie tak, že ak porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu bez toho, aby ujma nastala alebo čo i len hrozila, postačovala aj len spôsobilosť porušenia práva alebo povinnosti privodiť ujmu spotrebiteľovi, a základ nároku na finančné zadosťučinenie bol daný (arg. „má právo“). Po 09.06.2013 právo na PFZ vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom alebo osobitnými predpismi. Žiadne matematické, psychologické, sociálne, či zdravotné, ani iné úvahy, ktoré by dávali do pomeru, ktorý z účastníkov bol z komplexu vzájomných právnych vzťahov a z nich vyplývajúcich práv a povinností viac, alebo menej poškodený, vôbec do úvahy neprihádzajú, a to ani snahou o využitie inštitútu dobrých mravov. Zo zákona nevyplýva ani to, aby spotrebiteľ dokazoval akúsi intenzitu, trvanie a rozsah pôsobenia nepriaznivého následku spotrebiteľa, ako ho pociťoval a prežíval a podobne. Spotrebiteľ má teda podľa zákona tvrdiť a dokazovať len to, že na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi a nič iné. Zo zákona súčasne logicky vyplýva, že čo sa týka rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, táto otázka je v teraz súdnej veci definovaná rozsudkami vydanými v základnej veci, t. j. rozsudkom Okresného súdu Humenné, sp. zn. 15Csp/155/2018 zo dňa 10.9.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/124/2019 zo dňa 29.9.2020 a ich odôvodneniami, ktoré sú hmotnoprávnou podmienkou nároku na

PFZ a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať ako záväznej. Uviedla, že výšku PFZ súd určuje voľnou úvahou, teda ani spotrebiteľ nepotrebuje zdôvodňovať výšku PFZ, ktoré požaduje. Poukázal na rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 14C/295/2014 z 24.09.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/471/2015 z 28.06.2016 a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30.01.2019, kde bolo PFZ priznané vo výške 25-násobku poplatku, ktorý bol určený za neprijateľný. Ak by bol 25 násobkom vynásobený poplatok, ktorý bol určený za neplatný v základnej veci, ktorá je hmotnoprávnou podmienkou na priznanie PFZ, v tomto prípade výška PFZ by predstavovala 3 750,- eur. Preto ňou požadované PFZ považuje za primerané. Navrhla žalobe vyhovieť a zaviazat' žalovaného nahradiť jej trovy konania v plnom rozsahu.

Žalovaný ani jeho právny zástupca sa pojednávania po predchádzajúcom ospravedlnení nezúčastnil, svoju neprítomnosť ospravedlnil, pričom súhlasil s pojednávaním a rozhodnutím v neprítomnosti žalovaného.

Žalobkyňa zastúpená na pojednávaní zástupcom, jeho prostredníctvom uviedla, že na podanej žalobe trvá na tom skutkovom základe, ktorý je uvedený v žalobe, aj s uvedenou právnou argumentáciou. Základ nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je preukázaný príslušným rozsudkom okresného súdu aj krajského súdu, kde žalobkyňa ako spotrebiteľka sa domohla svojich práv. Pokiaľ žalovaný vzniesol námietku premlčania, poukázala na svoje doterajšie písomné vyjadrenie a vznesenú námietku považuje za neopodstatnenú. Poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/137/2016 z 24.05.2017, ktorý problematiku premlčania uplatneného nároku uzatvoril tak, že nárok, resp. uplatnenie nároku vzniká až po právoplatnosti rozsudku. V danom prípade to bol rok 2020. Pokiaľ ide o uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia, tak sumu 600 eur považuje za primeranú okolnostiam. Poukázala na to, že žalovaný opakovane používal neprijateľné zmluvné podmienky a predžoval pôvodný súdny spor, hoci si musel byť vedomý následku. Teda opakovane sa dopúšťal recidívy, preto považuje uplatnený nárok za dôvodný aj pokiaľ ide o jeho výšku.

7. Podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej „Zákon o ochrane spotrebiteľa“) proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa vyplýva, že spotrebiteľovi prináleží právo požadovať primerané finančné zadosťučinenie len vtedy, ak úspešne uplatní svoje právo na súde a súčasne preukáže, že žalovaný skutočne porušil niektorú z povinností, ktoré mu ukladá zákon a že toto porušenie je spôsobilé privodiť žalobcovi ako spotrebiteľovi ujmu a ak preukáže príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti a spôsobilosťou ujmy. Len pri kumulatívnom splnení uvedených troch podmienok je možné uvažovať o nároku žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie.

8. Predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde a toto je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu. K tvrdeniu žalovaného, že nárok žalobkyne je premlčaný, súd uvádza, že k premlčaniu nedošlo, pretože hmotnoprávnym základom tohto sporu sú rozsudky súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, ktoré nadobudli právoplatnosť 16.10.2020, pričom žaloba v prejednávanej veci bola podaná na súd 09.02.2021.

9. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenal, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (pozri uznesenie NS SR, sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.9.2016).

11. Žalobkyňa preukázala relevantným spôsobom porušenie zákonnej povinnosti žalovaného a taktiež preukázala, že toto namietané porušenie bolo spôsobilé privodiť jej ujmu. Žaloba je preto v plnom rozsahu dôvodná.

12. Žalobkyňa v konaní vedenom na tunajšom pod sp. zn. 15Csp/155/2018 úspešne uplatnila porušenie práva spotrebiteľa, a preto má právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za porušenie jej práva na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách (§ 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa) nesie zodpovednosť. Žalovaný ako veriteľ si pri zmluve o revolvingovom úvere vyúčtoval poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150,- eur a poskytnutý úver tak automaticky znížil o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Žalobkyňa ako spotrebiteľka tak reálne neobdržala sumu, ktorá je v zmluve uvedená ako istina, ale len istinu poníženú o výšku poplatku za poskytnutie úveru, teda 1 350,- eur a nie 1 500,- eur. Žalovaný si tak vyúčtoval poplatok vo výške 10 % samotného úveru, ktorý žalobkyňa nikdy neobdržala. Keďže žalovaný preukázateľne porušil právo žalobkyne ako spotrebiteľa, jeho dôsledkom je aj úspešné uplatnenie práva spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie.

13. Je preukázané, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 15Csp/155/2018 bolo konštatované porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne, ktorá sa podľa ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa rozhodla iniciovať spor o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

14. Súd poukazuje na rozhodovaciu prax Krajského súdu v Prešove, podľa ktorej pri dôvodnosti uplatneného nároku na priznanie finančného zadosťučinenia súd berie do úvahy aj postoj spotrebiteľa, ktorý sa aj napriek jeho postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k dodávateľovi rozhodol brániť svoje spotrebiteľské práva a prispel tak k dosiahnutiu vyššej kvality života. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia predstavuje doplnkovú ochranu spotrebiteľa, ktorú z explicitného znenia zákona nemožno stotožňovať s úspešne uplatneným právom (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/114/2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/179/2018 zo dňa 31.01.2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/115/2018 zo dňa 29.01.2019).

15. Výška primeraného finančného zadosťučinenia nie je predmetom žiadnej právnej úpravy, preto ustálenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je na úvahe súdu a súd v rámci voľnej úvahy vyhodnocuje primeranosť s ohľadom na konkrétne okolnosti veci.

16. Pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. V dôsledku konania žalovaného žalobkyňa musela chrániť svoje spotrebiteľské práva súdnou cestou, s čím súvisí vynakladanie prostriedkov a času na vyhľadanie odbornej pomoci. Nie je snáď ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní.

17. Poskytnutie zadosťučinenia nie je sankcia za samotnú existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, aj keď určitý odstrašujúci a preventívny účinok je v zadosťučinení obsiahnutý. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia na účely ochrany spotrebiteľa musí spĺňať požiadavku účinného, výchovného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Pri určovaní jej výšky je spravodlivé a logické, aby táto vychádzala z ujmy, ktorá spotrebiteľovi bola spôsobená. Súd sa stotožňuje s názorom Krajského súdu v Prešove, podľa ktorého odradzujúco môže pôsobiť len hrozba straty prevyšujúca nad 50 % sumy,

o ktorú chcel veriteľ spotrebiteľa protiprávne pripraviť, aby veriteľ niesol riziko straty, keďže sa chcel bezdôvodne na úkor spotrebiteľa obohatiť (uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/53/2016 zo dňa 04.10.2016).

18. Súdu sa javilo neprimerané priznať plnú výšku požadovaného primeraného zadosťučinenia v sume 600,- eur. Žalobkyni priznal finančné zadosťučinenie vo výške 200,- eur, ktoré po vyhodnotení okolností považuje za primerané. Pri stanovovaní výšky súd bral do úvahy tú skutočnosť, že žalovaný použil v úverovom vzťahu vo vzťahu k žalobkyni súdom uznanú neprijateľnú zmluvnú podmienku, na základe ktorej súd určil neplatnosť zmluvnej podmienky - poplatku za poskytnutie úveru vo výške 150,- eur uvedenej v bode 6 Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500105096 z 27.02.2015. Zo sumy 600,- eur, ktorú žalobkyňa požadovala ako primerané finančné zadosťučinenie za určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, jej súd priznal tretinu, teda sumu 200,- eur. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia na účely ochrany spotrebiteľa plní aj odradzujúcu funkciu, a preto súd vyhodnocoval primeranosť výšky finančného zadosťučinenia aj s ohľadom na túto funkciu. Súd zohľadnil aj prípadné náklady žalobkyne vyvolané podanou žalobou vo veci sp. zn. 15Csp/155/2018 a súvisiacimi procesnými postupmi.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené súd považoval za primerané priznať žalobkyni finančné zadosťučinenie vo výške 200,- eur. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

20. Podľa názoru súdu výška priznaného finančného zadosťučinenia je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne, zodpovedá svojmu účelu, teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov, pričom vo vzťahu k žalobkyni - spotrebiteľke nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa.

21. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v súlade s ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. V prejednávanej veci výška plnenia závisela od úvahy súdu. Úspech sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku. Žalobkyňa bola plne procesne úspešná čo do základu. Výška závisela od úvahy súdu, ktorú nemohla predvídať. Žalobkyňa bola plne procesne úspešná, lebo mala plný úspech čo do základu uplatneného nároku a výška plnenia závisela výlučne od úvahy súdu, preto má právo na plnú náhradu trov konania iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej).

22. Podľa rozhodovacej praxe Krajského súdu v Prešove konania, v ktorých rozhodnutie o výške plnenia závisí od úvahy súdu, predstavujú výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok sporového konania. Úvaha súdu sa môže týkať len skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia (nie základu uplatneného nároku). Pre priznanie plnej náhrady trov konania v tomto prípade nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu sporovej strany (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti). Úvaha súdu o výške plnenia sa musí opierať o hmotné právo, spravidla o právne normy, v ktorých je rozsah nároku upravený vymedzením právne relevantných kritérií, jeho samotné určenie (vyčíslenie) vyplýva z konkrétnych okolností danej veci. Pre priznanie plnej náhrady trov konania nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti), a to ani to, akú sumu v pomere k súdom priznanej sume strana uplatňovala. Za neúspech sa nepovažuje rozdiel medzi uplatňovanou a priznanou výškou nároku. Predpokladom pre aplikáciu tohto ustanovenia je výlučne skutočnosť, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu (pozri rozsudky Krajského súdu v Prešove napríklad sp. zn. 13Co/49/2018 zo dňa 28.1.2019, 24Co/49/2017 zo dňa 22.2.2018, 18Co/92/2018 zo dňa 16.01.2019).

23. O výške trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku v súlade s ust. § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.